

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ XVIII

Moje trable s Liškou Ryšavou a jak to nakonec DOBŘE ?????? dopadlo

Asi o dvě stě metrů pod naším domem, za rohem žil chlapec Jindra. Z pohledu dospěláků to byl vyloženě slušný hoch. Zdravil dospělé z okolí, nedělal žádné lumpárny a pomáhal doma na zahrádce. Taky jsem nikdy neviděl, že by ubližoval někomu mladšímu. Tedy až na mě. Byl o rok starší a vyhlédl si mě a začal si na mě asi zvedat sebevědomí.

Začátek byl tak dávno, že si ho přesně nepamatuji. Ale zažilo se, že při setkání jsem se musel hluboce uklonit se slovy: Uctivé dobré ráno, pane továrníku, jak se ráčíte dnes mít? Mohu pro vás prosím dnes něco udělat? – Můžeš, ty ubožáku, dej si facku. **Pořádnou !!!** Pojd' sem, ukáži ti to. Přistoupil jsem k němu a **lisk!** Tak viděls a teď si takovou dej sám. NEBO: – Můžeš ty chudáku, mám chuť někoho pořádně kopnout do zadku, předkloň se a přičupnout! **KOP!**

Pokud byla ulice plná, byl jsem v bezpečí. A pokud byl pouze někdo, kdo nás znal, také. Ale většinou jsme se potkávali na téměř prázdné ulici. Když to nyní píš, napadlo mě, jak to dokázal. Číhal na mne snad? V každém případě to trvalo dlouhá léta. Jak jsme rostli, byl nepochopitelně pořád a pořád o rok starší a taky větší. Všichni kluci mu neřekli jinak, než Liška Ryšavá. V době totality byl král Zikmund prezentován jako největší padouch našich dějin. A dbalo se na to, aby se nevědělo, že byl synem Otce vlasti Karla IV.

Před třináctým rokem jsem konečně začal růst i já. Nejzřetelněji to bylo vidět při tělocviku, když učitel zavelel: ZAMNOU PODLE VELIKOSTI V ŘAD NESTOUPIT! Ještě začátkem sedmičky jsem byl uprostřed. Na konci sedmičky už čtvrtý a po prázdninách, na začátku osmičky třetí. Mimochodem na konci deváté třídy jsem byl z kluků naší třídy už nejvyšší.

V září osmičky jsem byl pověřen, celkem brzy ráno o volné sobotě, nákupem u naší paní mlékařky. Bylo teplo, sluníčko už začalo hřát. Z východu domu jsem to měl asi 15 metrů na křižovatku, kde se naše ulice končila napojením T na kolmou ulici. Na proti na chodníku za křižovatkou klábosily dvě babičky. Tašky s kolečky stály vedle nich. Jedna, s plnou taškou nákupu, mířila domů, druhá nakoupit. Znal jsem je sice jen od vidění, tak jsem se trošičku jejich směrem uklonil – Dobrý den! – Nazdar. Koukal jsem na ně a zahrnul do leva za roh. Za

větším cihlovým sloupkem plotu stála Liška Ryšavá, skoro jsem do něho vrazil. Ty neumíš pozdravit pana továrníka?! **LISK!** Podíval jsem se mu do očí a uvědomil jsem si, že se dívám mírně dolů. Byli jsme už asi stejně vysocí, ale já stál ve svahu trošičku výš. To asi rozhodlo, cosi se ve mně zlomilo, moje pravačka vyletěla **LISK!** A hned levačka. **LISK!** V Jindrových očích se objevil úlek a pokusil se uniknout. Ale moje tašky byly na zemi a já ho dohonil zrovna uprostřed křižovatky – bleskový úchop pravičkou do kravaty a prudká rotace trupem do leva. A Liška Ryšavá ležel pode mnou na zemi, v mojí kravatě. Co nejvíc jsem ji utáhl, ramenem jsem mu tlačil hlavu do asfaltu a tělo jsem zvedl na obě špičky nohou. Díval se vystrašeně, zahýbal jsem tělem, aby se mu hlava co nejvíc natlačila do asfaltu. Z jeho pohledu jsem vycítil strach. Uvědomil jsem si, jestli vydržím dost dlouho na to, ab se sesypal, budu mít už navždy pokoj. Utahoval jsem kravatu a pohyby tělem jsem mu válcoval hlavu do asfaltu. Marně se snažil prostrčit do kravaty svoji ruku.

Asi 25 metrů nad křižovatkou, kde jsem uprostřed ležel na Jindrovi, byla další křižovatka T. Odkud zahrnul skříňový nákladák Robur, kterým se rozvážely tenkrát potraviny. Auto zastavilo asi 5 metrů od nás. Znásobil jsem úsilí úplně Lišku Ryšavou zničit, než nás okolnosti od sebe dostanou. Jindra ležel zády a auto neviděl. Po chvíli **TŮŮ TŮŮ TŮŮ** – tři krátká zatroubení pana řidiče. V Jindrových očích jsem uviděl záblesk naděje. Tak to NE!! Neunikneš – a znovu a znovu jsem mu pohybem těla ramenem válcoval hlavu do asfaltu. **TŮŮŮŮŮŮ TŮŮŮŮŮŮ TŮŮŮŮŮŮ** řidič ztrácel trpělivost. Pokračuji ve svém úsilí, v Jindrových očích vidím znovu strach. Otevře se okénko u řidiče: **Ste voba na palicu, vypadněte ze silnice!!** Znovu záblesk naděje v Jindrových očích, ale moje rameno, válčující mu stále hlavu nelítostně do asfaltu, ten záblesk rychle uhasilo.

Ale pan řidič je už z auta venku a už je i u nás. V Jindrových očích vidím naprosté zoufalství a hrůzu. Už ho můžu pustit, už mi dá navždy pokoj!!! Povoluji kravatu, ale ruce pana řidiče mě už drží za boky a zvedají z Jindry nahoru. Nepouští mě na zem, kráčí se mnou k autu se slovy: Když už jsem musel vylézt z auta, tak máš teda smůlu. V okamžiku ležím břichem na jeho levém kolenu. Pokusím se vzepřít rukama, ale hned mám pravačku zkroucenou za zády a loket řidiče mě tlačí vršek zad a hlavu dolů. Cítím, jak mi stahuje tepláky ke kolenům. Tomu už nezabráním, ale trenky pevně chytám volnou levou rukou a držím je nahoře a současně se jich držím, aby mi ruku od nich neodtrhl. Hlavou mi bleskne vzpomínka na výprask na horním konci ulice po havárii kočárku před 3,5 lety. Ale nyní mám jen tričko s krátkým rukávem, takže mi nechytí i druhou ruku za konec rukávu. Krátká pauza, cítím něco měkkého kolem levého zápěstí a hned mi obrovská síla odtrhne ruku od trenek a něco ji přichytí z té druhé zkroucené za zády. Potom úsilí o stažení trenek. To sice jde dost špatně, ale pan řidič je neoblomný. Po delším boji jsou i trenky u kolen a tričko vyhrnuté někam k lopatkám.

TAK TY RAUBÍŘI PĚTADVACET ZA RVANÍ SE NA SILNICI. **PLESK!** Aůůůůůůůů rána skoro přes celý zadek. **Leslí pomalu dýchat, soutřed' se jen na to!!** Nádech na 8 **PLESK!** Aůůůůůůůů Nádech na 8! **PLESK!** Aůůůůůůůů nádech na 8 **PLESK!** Aůůůůůůůů nádech na 8. A do toho hlasitý jásavý křik Lišky Ryšavé: Hurá Leslí dostává na holou dívejte se všichni, Leslí dostává

na holou Leslí dostává na holou, Leslí dostává na holou!!!! **PLESK!** Aůůůůů nádech na 8 **PLESK!** Aůůůůů nádech na 8 **PLESK!** Aůůůů nádech na 8. Liška Ryšavá nadšeně ryčí někde blízko za mojí rudnoucí zadnicí a koutkem oka vidím, jak i obě babičky rychle mizí za nohou řidiče někam k Lišce Ryšavé, aby ani jim nic neuniklo. Ruka řidiče dopadá dál, ale intenzita bolesti ustupuje. Počítáním se nemusím zatěžovat, pan řidič si to polohlasně počítá sám. Po pětadvacáté od něj slyším.

A dalších pětadvacet za tvoji oprsklost, dvakrát jsem troubil a ty jsi klidně pokračoval!!! **PLESK!** áááá pomalý nádech **PLESK!** áááá štípání liskanců je už snesitelné **PLESK!** pomalý výdech **PLESK!** áááá **PLESK!** ááá jen potichu kňučím **PLESK!** A znova a znova a znova. Pan řidič napočítal do dvaceti pěti, postavil mě na zem, chytil za vlasy a otočil můj obličej proti svému. A teď dobře poslouchej: **Jestli tě ještě někdy uvidím se takhle rvát na silnici, dostaneš ode mne dvakrát tolik, a ne dlaní, ale pěstí. Udělám ti ze zadku řízek!**

Jindrův křik: Leslí dostal na holou!!! Zní už dost ochraptěle. Když mi řidič pustil vlasy, mohu se už konečně ohnout pro trenky a tepláky. Jakmile jsem sáhl pro tepláky, vyrazil Liška Ryšavá sprintem domů a za ním se nesl můj slib: Jestli tě ještě někdy potkám, nakopu ti zadek, že si nesedneš!!!! Od té doby jsem ho na ulici skoro nepotkal. A když, tak jen když šel někam se svými rodiči.